

Sygn. akt II AKa 64/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 czerwca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Jerzy Szczurewski (spr.)
Sędziowie	SSA Alina Kamińska Del. SSO Sławomir Cilulko
Protokolant	Anna Kuklińska

przy udziale Prokuratora Joanny Gopaniuk

po rozpoznaniu w dniu 19 czerwca 2018 r.

sprawy **K. K.**

o wydanie wyroku łącznego

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 24 października 2017 r. sygn. akt III K 85/16

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

II. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. S. kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem 60/100) złotych, w tym kwotę 27,60 (dwadzieścia siedem 60/100) złotych należnego podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę skazanego w instancji odwoławczej.

III. Zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Białymstoku ustalił, iż K. K. został skazany prawomocnymi wyrokami:

Wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 21 maja 2009 roku w sprawie IIIK 68/09 obejmującego wyroki:

1. Sądu Rejonowego w Białymstoku dnia 22 czerwca 2005 roku w sprawie **III K 2550/05** za czyn popełniony w dniu 21 grudnia 2004 roku z 278 § 1 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności; na mocy art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 2 kk, art. 73 § 2 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 3

lata i oddano oskarżonego w tym czasie pod dozór kuratora; postanowieniem z dnia 19 lipca 2006 roku zarządzono wykonanie kary warunkowo zawieszanej;

2. Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 9 stycznia 2006 roku w sprawie **III K 5337/05** za czyn popełniony w dniu 17 września 2005 roku z art. 284 § 2 kk na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności; na mocy art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 2 kk, art. 73 § 2 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 5 lat i oddano oskarżonego w tym czasie pod dozór kuratora; postanowieniem z dnia 5 września 2007 roku zarządzono wykonanie kary warunkowo zawieszanej

3. Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 21 lutego 2006 roku w sprawie **III K 13/06** za czyn I popełniony w dniu 7 października 2005 roku z art. 278 § 1 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności; za czyn II popełniony nieustalonego dnia w sierpniu 2005 roku z art. 284 § 2 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn III popełniony w dniu 7 października 2005 roku z art. 245 kk na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn IV popełniony w dniu 21 października 2005 roku z art. 59 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 1 roku pozbawienia wolności, za czyn V popełniony w październiku 2005 roku z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 1 roku pozbawienia wolności; na mocy art. 85 kk, art. 86 § 1 kk wymierzono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, na mocy art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 2 kk i art. 73 § 2 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 4 lata i oddano oskarżonego tym czasie pod dozór kuratora; postanowieniem z dnia 5 września 2007 roku zarządzono wykonanie kary warunkowo zawieszanej i zaliczono na poczet zarządzanej kary okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 26 października 2005 roku do dnia 21 lutego 2006 roku;

4. Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 31 sierpnia 2006 roku w sprawie **III K 1814/06** za czyn popełniony w dniu 16 października 2005 roku z art. 286 § 1 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności, na mocy art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 2 kk, art. 73 § 2 kk wykonanie orzeczonej kary warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 5 lat i oddano oskarżonego w tym czasie pod dozór kuratora; postanowieniem z dnia 5 września 2007 roku zarządzono wykonanie kary warunkowo zawieszanej;

5. Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 16 stycznia 2007 roku w sprawie **III K 244/06** za czyn I popełniony w dniu 16 września 2006 roku z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk i w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn II popełniony w dniu 16 września 2006 roku z art. 288 § 1 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn III popełniony w dniu 24 sierpnia 2006 roku z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 233 § 1 kk w zb. z art. 234 kk i w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, na mocy art. 85 kk, art. 86 § 1 kk wymierzono karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

6. Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 2 marca 2007 roku w sprawie **III K 4907/06** za czyn I popełniony w okresie od 17 sierpnia do 24 sierpnia 2006 roku z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn II popełniony w dniu 24 sierpnia 2006 roku z art. 284 § 2 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, na mocy art. 85 kk, art. 86 § 1 kk wymierzono karę łączną 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności;

7. Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 27 kwietnia 2007 roku w sprawie **III K 62/07** za czyn I popełniony w dniu 9 lipca 2006 roku z art. 280 § 1 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności, za czyn II popełniony w okresie 6-7 sierpnia 2006 roku z art. 282 kk na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, na mocy art. 85 kk, art. 86 § 1 kk wymierzono karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

na mocy art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączono skazanemu K. K. kary pozbawienia wolności wymierzone wyrokami: Sądu Rejonowego w Białymstoku w sprawach **III K 5337/05 i III K 1814/06** oraz Sądu Okręgowego w Białymstoku w sprawie **III K 13/06** i wymierzono karę łączną **4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy** pozbawienia wolności oraz zaliczono na poczet orzeczonej kary łącznej okresy dotychczas odbytych kar z połączonych wyroków, kara odbywana **w okresie od 25.11.2015 roku do dnia 25.01.2020 roku**; na mocy art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączono skazanemu kary pozbawienia wolności wymierzone wyrokami Sądu Rejonowego w Białymstoku w sprawach **III**

K 4907/06 i III K 62/07 oraz Sądu Okręgowego w Białymstoku w sprawie **III K 244/06** i wymierza karę łączną **7 (siedmiu)** lat pozbawienia wolności; w pozostałej części kary jednostkowe w wyrokach podlegających łączeniu pozostawia do odrębnego wykonania, **kara odbywana pierwotnie w okresie od 16.09.2007 roku do 16.09.2014 roku, a następnie kara wykonywana od dnia 25.01.2020 roku do dnia 16.07.2021 roku**; na mocy art. 572 kpk umarżono postępowanie w przedmiocie połączenia do wyroku łącznego kary wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku w sprawie **III K 2550/05, kara ze sprawy IIIK 2550/05 odbyta w całości w okresie od dnia 16.09.2006 roku do dnia 16.09.2007 roku**; zwolniono skazanego od kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 18 lutego 2016 roku w sprawie **XVK 39/16** za czyny popełnione : w dniu 11 listopada 2015 roku z art. 280§1kk w zw z art.64§1kk na karę 3(trzech) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności, w dniu 18 listopada 2015 roku z art. 13§1kk w zw z art.280§1kk w zw z art.64§1kk na karę 2(dwóch) lat i 8(ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, w czasie po dniu 25 marca 2013 roku z art. 275§1kk w zw z art. 64§1kk na karę 6(sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, na mocy art.85§1i2kk, art.86§1kk orzeczono karę łączną 4(czterech) lat pozbawienia wolności, orzeczono o dowodach rzeczowych, obowiązku naprawienia szkody oraz kosztach; kara odbywana w okresie od 14.10.2021 roku do 13.10.2025 roku.

Sądu Rejonowego w Zambrowie z dnia 29 lutego 2016 roku w sprawie **IIK 451/15** za czyn popełniony w dniu 25 marca 2013 roku z art. 242§1kk na karę 3(trzech) miesięcy pozbawienia wolności, orzeczono o kosztach; **kara odbywana w okresie od 16.07.2021 roku do 14.10.2021 roku.**

Wyrokiem z dnia 24 października 2016 roku w sprawie o sygn.. akt III K 85/16 Sąd Okręgowy w Białymstoku na mocy art. 85§1i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k., połączył skazanemu **K. K.** kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami w sprawach:

- Sądu Okręgowego w Białymstoku o sygnaturze akt **III K 68/09** określona w pkt.1 obejmująca sprawy: Sądu Rejonowego w Białymstoku w sprawach III K 5337/05 i III K 1814/06 oraz Sądu Okręgowego w Białymstoku w sprawie III K 13/06 kara łączna **4 (czterech)** lat i **6 (sześciu)** miesięcy pozbawienia wolności,

- Sądu Rejonowego w Zambrowie o sygnaturze akt **II K 451/15**

- Sądu Rejonowego w Białymstoku **XVK 39/16**

i orzekł wobec skazanego **karę łączną 8 (ośmiu) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.**

W pozostałym zakresie nie objętym wyrokiem łącznym wyroki jednostkowe pozostawiono do odrębnego wykonania;

Na poczet kary łącznej orzeczonej w punkcie I wyroku łącznego zaliczył okres dotychczas odbytej kary przez skazanego w sprawach jednostkowych podlegających łączeniu oraz okresy tymczasowego aresztowania podlegające zaliczeniu na poczet orzeczonych kar w wyrokach jednostkowych.

Na mocy art.572 k.p.k. w zw. z art. 85 § 3 k.k. umorzył postępowanie w przedmiocie połączenia kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie Sądu Rejonowego w Białymstoku **IIIK 2550/05 oraz w sprawie Sądu Okręgowego w Białymstoku IIIK 68/09 w zakresie kary 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności** orzeczonej ze spraw: Sądu Rejonowego w Białymstoku w sprawach III K 4907/06 i III K 62/07 oraz Sądu Okręgowego w Białymstoku w sprawie III K 244/06.

Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. S. kwotę 240(dwieście czterdzieści) zł wraz z należnym od tej kwoty podatkiem VAT w wysokości 23% tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu.

Zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów sądowych.

Rozstrzygnięcie powyższe zaskarżył obrońca skazanego w całości zarzucając mu:

- błąd w ustaleniu stanu faktycznego przyjętego za podstawę wyroku i mającego istotny wpływ na jego treść polegający na tym, że w sytuacji gdzie przestępstwo objęte wyrokami jednostkowymi i łącznymi podlegające łączeniu w tej sprawie spełniły warunki ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k., co winno skutkować stosowaniem dyspozycji art. 91 § 3 k.k. przy oznaczeniu kary łącznej Sąd I instancji nie ocenił prawidłowo merytorycznie –prawnej strony tej sprawy i dokonując nieuprawnionej oceny podstaw orzekania nie oparł się we właściwych przepisach prawa, co czyni skarżony wyrok rażąco wadliwym prawnie.

- rażąco niewspółmierność wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności, wyrażająca się jej nadmierną surowością poprzez to, że Sąd I instancji oznaczając wymiar kary łącznej oparł ją w nieusprawiedliwionych przesłankach naruszając przy tym zasadę art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., nadmierną i nieuzasadnioną wagę nadał negatywnym cechom osobowym pomijając przy tym istotne przesłanki jak związek przedmiotowo – podmiotowy i czasowy poszczególnych grup czynów oraz inne istotne wskazania o których stanowi art. 85a k.k. a nadto niewłaściwie ocenił istniejące przesłanki mające kardynalny wpływ na wymiar kary łącznej, co skutkowało orzeczeniem kary w sposób oczywiście niesprawiedliwy i niesłuszny.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez ustalenie, że skazany dopuścił się szeregu przestępstw popełnionych w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. przyjmując za podstawę połączenia wszystkich kar jednostkowych i łącznych opisanych w komparycji wyroku, a podlegających łączeniu przepisy art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i wymierzenie kary łącznej w wysokości 10 lat. Na podstawie art. 572 k.p.k. umorzenie postępowania objętego wyrokiem łącznym – wyrok Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 22.06.2005 r., sygn. akt III K 2550/05 – jako niepodlegającego łączeniu

Rozstrzygnięcie powyższe zaskarżył również skazany podnosząc tożsame zarzuty i składając te same wnioski co jego obrońca. Wskazał, iż Sąd I instancji orzekając w sprawie nie dostrzegł występowania w sprawie znamion ciągu przestępstw, o którym mowa w art. 91 § 1 k.k. Tożsamość podmiotowa i przedmiotowa przestępstw, ich bardzo bliska, sięgająca maksymalnie kilki tygodni więź czasowa, tożsamy sposób działania oraz rodzaj naruszonego dobra chronionego – to oczywiste przesłanki, wyczerpujące znamiona ciągu przestępstw. Z tych względów w ocenie skarżącego wymiar kary łącznej winien być oparty na dyspozycji art. 91 § 3 k.k a nie art. 86 § 1 k.k. Okoliczności te w ocenie skarżącego diametralnie zmieniają prawne podstawy wymiaru kary łącznej określając jej górną granicę na 12 lat pozbawienia wolności – jako sumę kar. Skarżący wskazał również na zarzut rażącej niewspółmierności kary łącznej jaką wymierzył mu Sąd I instancji, nie uwzględniając przy tym tak istotnych okoliczności jak jego postawa i zachowanie w trakcie wykonywania kary pozbawienia wolności, rozmiar kary już odbytej oraz warunki i właściwości osobiste skazanego. Stąd też wniósł by Sąd dokonując kontroli międzyinstancyjnej wziął pod uwagę tak istotne argumenty jak całkowicie szczerzy i wyjątkowo krytyczny stosunek skazanego do popełnionych przestępstw i dawnego trybu życia, która obecnie uważa za wysoce naganne oraz niedopuszczalne, bardzo dobrą opinię penitencjarną w czasie wykonywania kary, prezentowanie właściwych, społecznie pożądanych postaw co jednoznacznie świadczy o prawidłowym przebiegu procesu resocjalizacji.

Na rozprawie apelacyjnej obrońca skazanego podtrzymywał apelację i wnioski w niej zawarte. Natomiast prokurator wniósł o nieuwzględnienie tejże apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Obie apelacje wywiedzione przez skazanego i jego obrońcę nie mogły odnieść pożądanego skutku.

Dokonując analizy materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie stwierdzić należy, iż Sąd I instancji w sposób prawidłowy rozpoznał sprawę nie dopuszczając się błędów w ustaleniach faktycznych.

Sąd ten dokonując analizy poszczególnych wyroków skazujących w sposób prawidłowy ustalił, iż w przedmiotowej sprawie mają zastosowanie przepisy, które weszły w życie po 1 lipca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny

oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2015.396), albowiem zachodziła potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie tejże ustawy.

Wobec K. K. wymierzono cztery podlegające wykonaniu kary pozbawienia wolności – dwie kary łączne w wymiarze 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 7 lat pozbawienia wolności orzeczone wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 21 maja 2009 r. w sprawie o sygn. akt III K 68/09; kara łączna 4 lat pozbawienia wolności orzeczone wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 18 lutego 2016 roku w sprawie o sygn. akt XV K 39/16 oraz kara 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczone wyrokiem Sądu Rejonowego w Zambrowie z dnia 29 lutego 2016 roku w sprawie o sygn. akt II K 451/15.

Skarżący głównym argumentem swych wywodów uczynili przekonanie, iż Sąd Okręgowy nie dostrzegł występowania w sprawie znamion ciągu przestępstw, o którym mowa w art. 91 § 1 k.k., co uczyniło skarżony wyrok rażąco wadliwym prawnie. Niemniej jednak z tak przedstawionym stanowiskiem nie sposób się zgodzić.

Przed nowelizacją przepisu art. 91 § 1 k.k. dokonaną ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r. poz. 396), aby ocenić, iż pozostające w zbiegu realnym przestępstwa stanowią ciąg przestępstw, każde z tych przestępstw składających się na ciąg musiało być kwalifikowane z tego samego przepisu lub musiał być to ten sam zestaw przepisów tworzących kumulatywną kwalifikację w odniesieniu do każdego z czynów stanowiących części składowe ciągu przestępstw (tożsamość kwalifikacji prawnej). W aktualnym stanie prawnym **każde z przestępstw spiętych klamrą ciągłości ma w podstawie kwalifikacji prawnej wykorzystany ten sam przepis, stanowiący podstawę wymiaru kary za każde z nich** i jednocześnie obok tego przepisu w podstawie kwalifikacji we wszystkich lub niektórych pojawiają się inne jeszcze przepisy, stanowiące element budowy kumulatywnej kwalifikacji, niestanowiące jednak podstawy wymiaru kary.

Zatem przesłankami warunkującymi istnienie ciągu przestępstw są obecnie: tożsamość przepisu stanowiącego podstawę wymiaru kary każdego ze zbiegających się przestępstw, krótkie odstępy czasu i wykorzystanie takiej samej sposobności. Pominięcie jakiegokolwiek przesłanki wskazanej w art. 91 k.k. należy uznać za niedopuszczalne.

W przedmiotowej sprawie skarżący dostrzegli możliwość stworzenia ciągu przestępstw w wyroku łącznym Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 21.09.2009 r. w sprawie o sygn. akt III K 68/09 obejmującego skazania w sprawach Sądu Okręgowego w Białymstoku w sprawie o sygn. akt III K 13/06, Sądu Rejonowego w Białymstoku III K 1814/06 gdzie wymierzono skazanemu karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a przestępstwa objęte tymi wyrokami zostały popełnione w okresie do sierpnia 2005 r. do października 2005 r. oraz tenże sam wyrok łączny obejmujący skazania Sądu Okręgowego w Białymstoku III K 244/06, Sądu Rejonowego w Białymstoku w sprawie o sygn. akt III K 4907/06 i III K 62/07 gdzie wymierzono karę łączną 7 lat pozbawienia wolności, a przestępstwa objęte tymi wyrokami zostały popełnione w okresie od lipca 2006 r. do września 2006 r. Jak również w sprawach Sądu Rejonowego w Białymstoku w sprawie o sygn. akt XV K 39/16 i Sądu Rejonowego w Zambrowie w sprawie o sygn. akt II K 451/15 gdzie oba czyny były popełnione w obrębie tygodnia.

Analizując powyższe pod kątem art. 91 k.k. zauważyć przede wszystkim należy, że czyny objęte powyższymi wyrokami oprócz krótkich odstępów czasowych nie spełniają żadnej innej przesłanki o której mowa w tym przepisie. Czyny objęte wyrokiem łącznym w sprawie o sygn. akt III K 68/09 to przestępstwa, które mierzyły w różne dobra prawne. Podobnie jest w przypadku wyroków o sygn. akt XV K 39/16 oraz II K 451/15. Co prawda w sprawie III K 5337/05 oraz III K 13/06 K. K. dopuścił się tego samego czynu z art. 284 § 2 k.k. niemniej jednak w tej ostatniej sprawie został również skazany za inne czyny, za które została orzeczone kara łączna. Natomiast Sąd orzekający w sprawie o wydanie wyroku łącznego nie może ponownie rozstrzygać kwestii prawomocnie rozstrzygniętych w podlegających łączeniu wyrokach, nie może "modyfikować" orzeczeń o karach zawartych w łączonych wyrokach ani też dokonywać zmian dotyczących zaliczenia tymczasowego aresztowania na poczet poszczególnych kar. Oznaczałoby to bowiem niedopuszczalną korektę prawomocnego orzeczenia zawartego w wyroku stanowiącym podstawę wyroku łącznego (Prok.i Pr.-wkl. 2004/5/13. W podobnym tonie Sąd Najwyższy wypowiedział się w wyroku z dnia 22 marca 2007 r., sygn. akt V KK 188/06 Postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 9 grudnia 2016 r. V KK 293/16).

Sąd Okręgowy oceniając powyższe wyroki przez pryzmat art. 85 § 1 i 2 k.k. w sposób prawidłowy ustalił, iż połączeniu podlegają wszystkie kary za wyjątkiem kary łącznej 7 lat pozbawienia wolności, albowiem w trakcie jej odbywania (od 16.09.2007 r. do 16.09.2014 r.) skazany popełnił przestępstwo określone w art. 242 § 1 k.k. za które wyrokiem Sądu Rejonowego w Zambrowie został skazany na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności (art. 85 § 3 k.k.). W tym też zakresie postępowania na mocy art. 572 k.p.k. należało umorzyć. Umorzeniu podlegał również wyrok Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 22 czerwca 2005 r. w sprawie o sygn. akt III K 2550/05, albowiem kara ta została odbyta w całości od dnia 16.09.2006 r. do dnia 16.09.2007 r., a zatem nie spełnia kryterium, o którym mowa w art. 85 § 2 k.k. (kara podlegająca wykonaniu).

Odnosząc się natomiast do wymiaru orzeczonej kary łącznej wobec skazanego to wskazać na początku należy, że ustawodawca, zakreślając sądowi granice wymiaru kary pozostawił swobodę w określaniu jej wymiaru - nakazując mu ją wymierzać według swego uznania, ale przy respektowaniu określonych kryteriów.

Wyrok łączny jest instytucją mającą racjonalizować wymiar kary, a nie służyć wyłącznie poprawie sytuacji skazanych. Dlatego też stosowanie absorpcji przy wymiarze kary łącznej nie może być sprzeczne z zapobiegawczymi i wychowawczymi celami kary i działać demoralizująco na sprawców przestępstw, służąc odbieraniu kary łącznej, jako instytucji będącej swoistym premiowaniem osób popełniających szereg przestępstw. Wymiar kary łącznej, ma ze swej istoty charakter ocenny i to, że orzeczona kara nie spełnia oczekiwań skazanego, a nawet w odczuciu społecznym może uchodzić za surową, nie oznacza, że można ją skutecznie kwestionować w postępowaniu odwoławczym. Co więcej, sąd odwoławczy nie jest uprawniony do modyfikowania kary, niejako według własnych odczuć, gdyż sądowi pierwszej instancji przyznana jest swoboda jej wymiaru, a ingerencja jest dopuszczalna jedynie wówczas, gdy wymierzona kara cechuje się rażącą niewspółmiernością.

Sąd I instancji rozważając warunki dla określenia kary łącznej, odniósł się do zasad wymiaru kary w sposób jasny i czytelny, a przedstawiona argumentacja nie daje podstaw do kwestionowania prawidłowości poczynionych ustaleń. W realiach niniejszej sprawy Sąd Okręgowy zasadnie zaakcentował, iż nie może być szczególnej „premi” dla osoby dopuszczającej się wielu przestępstw. Natomiast analizując przebieg procesu jego resocjalizacji doszedł do trafnych spostrzeżeń, iż jego zachowanie nie może być oceniane jako jednoznacznie pozytywne. Trudno uznać, aby postawa skazanego w zakładzie karnym (od niedawna „korzystniejsza”) i młody wiek stanowiły wystarczający argument do orzeczenia kary łącznej w znacznie niższym wymiarze. Tym bardziej, że poza stwierdzeniem odnoszącym się do zachowania skazanego w zakładzie karnym oraz wyrażonego żalu i skruchy, skarżący nie przedstawili w apelacjach żadnych zarzutów dezawuuujących trafność rozumowania Sądu I instancji. Sąd ten w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wykazał jakie okoliczności i dlaczego zdecydowały o wymiarze skazanemu kary przy zastosowaniu zasady zbliżonej do asperacji i przedstawionym argumentom nie można odmówić słuszności. Kara łączna określona w wymiarze 8 lat i 4 miesięcy nie nosi cech niewspółmiernej surowości. Uwzględnia wszystkie wskazane wyżej reguły oraz określone cele. Sprowadzenie jej do niższych granic, niż je określił Sąd Okręgowy, byłoby swoistego rodzaju „aktem łaski” sprzecznym z celami wychowawczymi i dyrektywą ogólnoprewencyjną.

Z tych względów, nie podzielając zarzutów obu apelacji, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. skazanego zwolniono od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, biorąc pod uwagę, że ma on do odbycia wieloletnią karę pozbawienia wolności.